

Arrest

nr. 106 147 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde (Palestijnse) nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LIEVENS, loco advocaat V. VEREECKE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde (Palestijnse) nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 april 2013 en hebben zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 26 april 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 2 mei 2013.

1.3. Op 8 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in Libië. U woonde sinds het jaar 1994 echter in Saida in Libanon. U bent een soennitische moslim en u werkte circa tien jaar in een restaurant als chef-kok. Sinds 2010 was u in dienst als chauffeur bij Sheikh Suheib Habla, de leider van de soennitische groepering van de Hezbollah, genaamd de ‘Saraya al Muqawma’. De bestaansreden van deze groepering is de strijd tegen de Joden. Vanaf juni 2011 volgde u vier militaire opleidingen en werd u ook ingeschakeld voor gewapende acties. De militaire opleidingen werden om het half jaar georganiseerd en de laatste opleiding volgde u in december 2012. In januari 2013 raakte bekend dat de Hezbollah jongeren naar Syrië gestuurd heeft. Op 5 maart 2013 kreeg ook u het bevel om te vertrekken naar Syrië. U weigerde dit en op de dag van het vertrek daagde u niet op. De volgende dag hoorde u via uw buurvrouw dat uw vrouw en zoon werden opgenomen in het ziekenhuis. Er waren mannen van de Sheikh bij uw vrouw geweest en u had het bericht gekregen dat u de Sheikh moest contacteren. Dit deed u ook. De Sheikh vroeg u om langs te gaan. De Sheikh bedreigde u en stelde dat u hem moest gehoorzamen. U zou de volgende dag opnieuw bij hem moeten verschijnen. De volgende dag kreeg u hetzelfde bericht te horen.

U bleef nog langer dan een maand in Libanon, weliswaar in het huis van uw moeder, en jullie verlieten Libanon op 14 april 2013. Op 21 april 2012 werden jullie aangetroffen op de luchthaven te Zaventem waar u en uw vrouw, S.B.R. (...) (CGVS xxx; OV xxx), asiel aanvragen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een originele kaart van uw werk als lijfwacht, een origineel attest over het gebruik van uw auto, een medisch attest van uw zoon en een USB-stick. Op de luchthaven van Zaventem werden jullie identiteitskaarten afgenomen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich op persoonlijk vlak in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS 02/05/2013, p.3,4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht, en dit om onderstaande redenen.

Uw verklaringen dat u naar de oorlog in Syrië gestuurd zou worden door de Hezbollah zijn volstrekt ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u een lid bent geweest van de groepering die u bovenstaand noemde. Hoewel u de naam kent van de Sheikh en u beweerde dat er gewapende opleidingen werden gegeven aan de leden van de groep, blijkt u helemaal niet op de hoogte te zijn van de banden die deze soennitische groepering heeft met de Hezbollah. U gevraagd naar de personen van de Hezbollah die nauw betrokken zijn bij de Saraya Al Muqauwa, stelde u dat u ‘Haj Ali’, een bekende figuur, daar vaak gezien heeft (CGVS, p. 7). U nogmaals gevraagd over de relatie van de groepering met de Hezbollah geeft u een algemene verklaring dat uw groepering in feite hetzelfde is als de Hezbollah (CGVS, p. 7-8). Dit is echter geen antwoord op de vraag, aangezien u nog steeds de relatie tussen beide partijen/groeperingen niet kan duiden. Evenmin beseft u wie van de Hezbollah het bevel gegeven heeft om naar Syrië te gaan. U verwijst slechts naar de ‘Sheikh’, die echter niet hetzelfde is als

de Hezbollah (CGVS, p. 9, 10). U gevraagd naar de kopstukken van de Hezbollah noemde u 'Haj Ali', 'Hassan Haj Khalil' en 'Hassan Nasrullah', en 'Haj Hassan Amar' (CGVS, p. 15). U bent in staat om namen te geven van Hezbollah kopstukken, wat logisch is als u van Libanon afkomstig bent, echter niet in staat te verklaren op welke manier de groepering waar u toe behoorde in relatie stond met de Hezbollah. Het is eveneens eigenaardig dat u Muhammad Hussein Al Haj Nassif niet noemde als Hezbollah kopstuk. Deze hooggeplaatste Hezbollah commandant werd immers in oktober 2012 in een val gelokt en vermoord in Syrië door de rebellen (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Wetende dat u zelf tot een groepering van de Hezbollah behoorde, is het bevreemdend dat dit overlijden u ontgaan is. Uit alles blijkt dat u bijzonder weinig weet over de banden van de groepering Saraya Al Muqauwa met Hezbollah, wat niet aannemelijk is indien u werkelijk een gewapend lid was van deze beweging.

U voorts gevraagd naar de positie van Hezbollah ten opzichte van de Syrische oorlog, verwees u eerst naar de positie van de soennieten, wat echter niet gevraagd werd (CGVS, p. 14). U een tweede keer dezelfde vraag gesteld, antwoordde u in algemene termen dat de Hezbollah tegen de rebellen is aangezien zij een bondgenoot zijn van Syrië en Iran. Uit deze verklaringen blijkt geen grondige kennis van het partijstandpunt. U nogmaals om meer informatie gevraagd over het standpunt van de Hezbollah, stelde u dat ze een machtige en invloedrijke partij zijn en dat u moest doen wat u gevraagd werd. Na meerdere vragen slaagt u er niet in om het standpunt van de Hezbollah in meer dan een zeer beknopte bewoording uit te leggen. U vermijdt zelfs op deze vraag te antwoorden door andere zaken aan te halen (CGVS, p. 14-15). Uit uw verklaringen blijkt zeer duidelijk dat u niet in meer detail kan vertellen wat het standpunt is van de Hezbollah en hoe de Hezbollah zich gepositioneerd heeft in de regio ten opzichte van Syrië sinds de revolutie uitbrak in maart 2011. Dit is zeer bevreemdend aangezien er van iemand die beweerde een actief, en gewapend, lid geweest te zijn van een groepering behorende tot de Hezbollah, wel degelijk verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van zulke belangrijke zaken. Het is immers niet geloofwaardig dat er binnen de gewapende groepering doorheen de maanden en zelfs jaren dat dit conflict duurde nooit gesproken werd over de betrokkenheid van de Hezbollah (CGVS, p. 16). Slechts na aandringen stelde u dat er eens 'gesproken' werd ergens midden 2012 over jongeren die naar Syrië gestuurd werden. Meer weet u er niet bepaald over, ook al geeft u twee namen, en u weet ook niet meer te vertellen over het standpunt van de Hezbollah. Het is niet geloofwaardig dat men binnen een groepering van de Hezbollah, overigens een soennitische groepering, niet gesproken heeft over het sektarische geweld aan de andere kant van de grens. Er moet nogmaals geconcludeerd worden dat het niet aannemelijk is dat u werkelijk voor deze groepering werkte. De informatie die u gaf over een gewapend conflict in het begin van dit jaar is evenmin overtuigend aangezien de media aan dit conflict aandacht gaf, zelfs in de Engelstalige nieuwsberichtgeving, en er verondersteld kan worden dat u als inwoner van Saida over dit gewapend gevecht gelezen of gehoord heeft (CGVS, p. 5, 12-13; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Andermaal wordt uw betrokkenheid bij de groepering niet geloofwaardig geacht.

Daarenboven kunnen er vragen gesteld worden bij uw motivatie om zich bij de militaire tak van de groepering te voegen op een moment dat de Syrische revolutie al aan de gang was. De Sheikh zou u geïnspireerd hebben tot die keuze zodat u 'tegen de Joden' kon vechten. Bovendien wou u beter leren omgaan met wapens (CGVS, p. 14). Wat er ook van zij, het is te verwachten dat u beseft zou hebben dat uw participatie bij deze groepering eveneens inhoudt dat u ingezet kon worden in gewapende conflicten. Aangezien de situatie in Syrië bij uw 'intreding' in de gewapende tak van een groepering van de Hezbollah al gaande was, is het niet aannemelijk dat u hierover niet nagedacht zou hebben (CGVS, p. 14). Nogmaals wordt uw asielrelaas niet geloofwaardig geacht.

Verder is het totaal niet aannemelijk dat de Hezbollah u, als soenniet, gedwongen zou hebben om ter bescherming van de sjiïeten naar het sektarische conflict in Syrië te gaan. Het feit dat Palestijnse soennieten zich zouden engageren voor een groepering tegen de Joden is op zich niet zo opmerkelijk. Zoals u al aanhaalde is de bestaansreden van de groepering die u noemde de strijd tegen de Joden (CGVS, p. 5). Echter is het niet geloofwaardig dat de soennitische leden van deze groepering bereid zouden zijn de wapens op de nemen tegen andere soennieten in Syrië, laat staan dat er een manier zou bestaan om soennieten te dwingen om in Syrië te gaan vechten. De Hezbollah heeft naar eigen zeggen geen gebrek aan personen die in Syrië gaan vechten (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien moet het ook bij de Hezbollah bekend zijn dat een verplichte rekrutering van soennieten in een sektarische conflictsituatie niet alleen onzinnig maar ook gevaarlijk zou zijn. Dit feit op zich is al zo onrealistisch dat er aan uw vervolgingsvrees geen geloof gehecht kan worden.

Hierbij dient verder opgemerkt te worden dat u beweerde tot op de dag van het vertrek op geen enkel moment tegen de Sheikh duidelijk gemaakt te hebben dat u niet zou meevechten in Syrië. Medio 2012 liet u na om uw positie kenbaar te maken tijdens een gesprek met de Sheikh (CGVS, p. 17). Noch

sprak u met de Sheikh toen er midden januari aangekondigd werd dat er mensen zouden uitgestuurd worden voor de Hezbollah (CGVS, p. 17). Ook toen u de Sheikh persoonlijk sprak heeft u uw bezwaren niet geuit, noch heeft u in de dagen tussen dit gesprek en de vertrekdatum op geen enkele manier kenbaar gemaakt dat u tegen uw gedwongen vertrek was (CGVS, p. 18-19). Ook bij deze verklaringen dient opgemerkt te worden dat uw lakse houding tegenover een feitelijk vertrek naar de oorlog in Syrië niet geloofwaardig is. Nogmaals slaagt u er niet in om uw vervolgingsvrees aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Ten slotte is het bevreemdend dat u nog meer dan een maand in de streek bent blijven wonen tot uw vertrek uit Libanon, ondanks de zogenaamde bedreigingen (CGVS, p. 20-21). Uw vrouw beweerde dat jullie in het huis van uw moeder verbleven (Gehoorverslag S.B.R. (...), p. 5). Wat er ook van zij, de groepering kon u ongetwijfeld gemakkelijk vinden bij uw familieleden. Er is met andere woorden sprake van een laattijdig vertrek, toch wanneer u stelt dat uw leven en veiligheid op het spel stonden. Bovendien blijkt dat jullie het onnodig vonden om met een vals paspoort te reizen (CGVS, p. 21). Jullie reis met een eigen paspoort duidt erop dat jullie geen vrees hebben ten opzichte van de Libanese overheid. Nochtans heeft de Hezbollah een grote vertegenwoordiging in de Libanese regering. Indien jullie een ware vervolgingsvrees jegens de Hezbollah zouden hebben is het niet geloofwaardig dat jullie op een legale manier het land konden verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een originele kaart van uw werk als lijfwacht, een originele volmacht voor het gebruik van uw auto, een medisch attest van uw zoon en een USB-stick. Op de luchthaven van Zaventem werden jullie identiteitskaarten afgenomen. Op zich wordt uw identiteit en die van uw familieleden niet betwist. De originele kaart van uw werk als lijfwacht kan bovenstaande observatie niet wijzigen. Zoals reeds gesteld is het niet geloofwaardig dat u betrokken was bij de milities van de Saraya al Muqawwma. Het door u neergelegde document kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Zulke documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De volmacht die u gaf aan de Sheikh doet niet ter zake voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het feit dat u de Sheikh kende wordt op zich immers niet betwist. Het medisch attest van uw zoon beschrijft een hersentrauma. In dit medisch document wordt er op geen enkele manier verwezen naar de oorzaak, die velerlei kan zijn. De USB-stick die u neerlegde bevat een aantal foto's van uw zoon, van een landschap, van een muur, van uzelf met de Sheikh en van uzelf met een wapen. Ook deze foto's bewijzen geenszins uw asielrelaas. Er wordt geloof gehecht aan de letsels van uw zoon, echter niet aan de door u beweerde oorzaak. Eveneens wordt niet betwijfeld dat u de Sheikh kent. De foto's van het landschap en de muur kunnen evenmin uw verklaringen staven. De foto van u met een wapen en een gefotoshopte Palestijnse vlag is slechts een portret. Niets meer en niets minder. Derhalve zijn deze documenten niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen ombuigen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. Sinds 2002 bent u gehuwd met A.A.A.Z. (...) (CGVS xxx; OV xxx). U woonde sinds het jaar 1994 echter in Saida in Libanon. U bent een soennitische moslim en u werkte voor uw huwelijk in een chocoladefabriek. De problemen die u naar België brachten hebben te maken met de activiteiten van uw echtgenoot. U weet zelf niet veel over de activiteiten van uw man, slechts dat hij chauffeur was van de Sheikh en gedwongen werd om naar Syrië te gaan. Er kwamen op een dag mannen bij u langs toen uw man buitenshuis was. Uw zoon werd tegen de grond gegooid en uzelf werd ook lastig gevallen. Ze zeiden tegen u dat uw echtgenoot de Sheikh moest contacteren. Dit deed hij ook. De Sheikh vroeg hem om langs te gaan. De Sheikh bedreigde hem en stelde dat hij aan zijn bevelen moest gehoorzamen.

Jullie bleven nog langer dan een maand in Libanon, weliswaar in het huis van de moeder van uw echtgenoot, en jullie verlieten Libanon op 14 april 2013. Op 21 april 2012 werden jullie aangetroffen op de luchthaven van Zaventem waar jullie asiel aanvroegen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich op persoonlijk vlak in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS 02/05/2013, p.3,4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot. In het dossier van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde, een beslissing van uitsluiting van de hoedanigheid van vluchteling en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

" Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht, en dit om onderstaande redenen.

Uw verklaringen dat u naar de oorlog in Syrië gestuurd zou worden door de Hezbollah zijn volstrekt ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Ten eerste is het niet geloofwaardig dat u een lid bent geweest van de groepering die u bovenstaand noemde. Hoewel u de naam kent van de Sheikh en u beweerde dat er gewapende opleidingen werden gegeven aan de leden van de groep, blijkt u helemaal niet op de hoogte te zijn van de banden die deze soennitische groepering heeft met de Hezbollah. U gevraagd naar de personen van de Hezbollah die nauw betrokken zijn bij de Saraya Al Muqauwa, stelde u dat u 'Haj Ali', een bekende figuur, daar vaak gezien heeft (CGVS, p. 7). U nogmaals gevraagd over de relatie van de groepering met de Hezbollah geeft u een algemene verklaring dat uw groepering in feite hetzelfde is als de Hezbollah (CGVS, p. 7-8). Dit is echter geen antwoord op de vraag, aangezien u nog steeds de relatie tussen beide partijen/groeperingen niet kan duiden. Evenmin beseft u wie van de Hezbollah het bevel gegeven heeft om naar Syrië te gaan. U verwijst slechts naar de 'Sheikh', die echter niet hetzelfde is als de Hezbollah (CGVS, p. 9, 10). U gevraagd naar de kopstukken van de Hezbollah noemde u 'Haj Ali', 'Hassan Haj Khalil' en 'Hassan Nasrullah', en 'Haj Hassan Amar' (CGVS, p. 15). U bent in staat om namen te geven van Hezbollah kopstukken, wat logisch is als u van Libanon afkomstig bent, echter niet in staat te verklaren op welke manier de groepering waar u toe behoorde in relatie stond met de Hezbollah. Het is eveneens eigenaardig dat u Muhammad Hussein Al Haj Nassif niet noemde als Hezbollah kopstuk. Deze hooggeplaatste Hezbollah commandant werd immers in oktober 2012 in een val gelokt en vermoord in Syrië door de rebellen (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Wetende dat u zelf tot een groepering van de Hezbollah behoorde, is het bevreemdend dat dit overlijden u ontgaan is. Uit alles blijkt dat u bijzonder weinig weet over de banden van de groepering Saraya Al Muqauwa met Hezbollah, wat niet aannemelijk is indien u werkelijk een gewapend lid was van deze beweging.

U voorts gevraagd naar de positie van Hezbollah ten opzichte van de Syrische oorlog, verwees u eerst naar de positie van de soennieten, wat echter niet gevraagd werd (CGVS, p. 14). U een tweede keer dezelfde vraag gesteld, antwoordde u in algemene termen dat de Hezbollah tegen de rebellen is aangezien zij een bondgenoot zijn van Syrië en Iran. Uit deze verklaringen blijkt geen grondige kennis van het partijstandpunt. U nogmaals om meer informatie gevraagd over het standpunt van de

Hezbollah, stelde u dat ze een machtige en invloedrijke partij zijn en dat u moest doen wat u gevraagd werd. Na meerdere vragen slaagt u er niet in om het standpunt van de Hezbollah in meer dan een zeer beknopte bewoording uit te leggen. U vermijdt zelfs op deze vraag te antwoorden door andere zaken aan te halen (CGVS, p. 14-15). Uit uw verklaringen blijkt zeer duidelijk dat u niet in meer detail kan vertellen wat het standpunt is van de Hezbollah en hoe de Hezbollah zich gepositioneerd heeft in de regio ten opzichte van Syrië sinds de revolutie uitbrak in maart 2011. Dit is zeer bevreemdend aangezien er van iemand die beweerde een actief, en gewapend, lid geweest te zijn van een groepering behorende tot de Hezbollah, wel degelijk verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van zulke belangrijke zaken. Het is immers niet geloofwaardig dat er binnen de gewapende groepering doorheen de maanden en zelfs jaren dat dit conflict duurde nooit gesproken werd over de betrokkenheid van de Hezbollah (CGVS, p. 16). Slechts na aandringen stelde u dat er eens 'gesproken' werd ergens midden 2012 over jongeren die naar Syrië gestuurd werden. Meer weet u er niet bepaald over, ook al geeft u twee namen, en u weet ook niet meer te vertellen over het standpunt van de Hezbollah. Het is niet geloofwaardig dat men binnen een groepering van de Hezbollah, overigens een soennitische groepering, niet gesproken heeft over het sektarische geweld aan de andere kant van de grens. Er moet nogmaals geconcludeerd worden dat het niet aannemelijk is dat u werkelijk voor deze groepering werkte. De informatie die u gaf over een gewapend conflict in het begin van dit jaar is evenmin overtuigend aangezien de media aan dit conflict aandacht gaf, zelfs in de Engelstalige nieuwsberichtgeving, en er verondersteld kan worden dat u als inwoner van Saida over dit gewapend gevecht gelezen of gehoord heeft (CGVS, p. 5, 12-13; een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Andermaal wordt uw betrokkenheid bij de groepering niet geloofwaardig geacht.

Daarenboven kunnen er vragen gesteld worden bij uw motivatie om zich bij de militaire tak van de groepering te voegen op een moment dat de Syrische revolutie al aan de gang was. De Sheikh zou u geïnspireerd hebben tot die keuze zodat u 'tegen de Joden' kon vechten. Bovendien wou u beter leren omgaan met wapens (CGVS, p. 14). Wat er ook van zij, het is te verwachten dat u beseft zou hebben dat uw participatie bij deze groepering eveneens inhoudt dat u ingezet kon worden in gewapende conflicten. Aangezien de situatie in Syrië bij uw 'intreding' in de gewapende tak van een groepering van de Hezbollah al gaande was, is het niet aannemelijk dat u hierover niet nagedacht zou hebben (CGVS, p. 14). Nogmaals wordt uw asielrelaas niet geloofwaardig geacht.

Verder is het totaal niet aannemelijk dat de Hezbollah u, als soenniet, gedwongen zou hebben om ter bescherming van de sjiieten naar het sektarische conflict in Syrië te gaan. Het feit dat Palestijnse soennieten zich zouden engageren voor een groepering tegen de Joden is op zich niet zo opmerkelijk. Zoals u al aanhaalde is de bestaansreden van de groepering die u noemde de strijd tegen de Joden (CGVS, p. 5). Echter is het niet geloofwaardig dat de soennitische leden van deze groepering bereid zouden zijn de wapens op de nemen tegen andere soennieten in Syrië, laat staan dat er een manier zou bestaan om soennieten te dwingen om in Syrië te gaan vechten. De Hezbollah heeft naar eigen zeggen geen gebrek aan personen die in Syrië gaan vechten (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien moet het ook bij de Hezbollah bekend zijn dat een verplichte rekrutering van soennieten in een sektarische conflictsituatie niet alleen onzinnig maar ook gevaarlijk zou zijn. Dit feit op zich is al zo onrealistisch dat er aan uw vervolgingsvrees geen geloof gehecht kan worden.

Hierbij dient verder opgemerkt te worden dat u beweerde tot op de dag van het vertrek op geen enkel moment tegen de Sheikh duidelijk gemaakt te hebben dat u niet zou meevechten in Syrië. Medio 2012 liet u na om uw positie kenbaar te maken tijdens een gesprek met de Sheikh (CGVS, p. 17). Noch sprak u met de Sheikh toen er midden januari aangekondigd werd dat er mensen zouden uitgestuurd worden voor de Hezbollah (CGVS, p. 17). Ook toen u de Sheikh persoonlijk sprak heeft u uw bezwaren niet geuit, noch heeft u in de dagen tussen dit gesprek en de vertrekdatum op geen enkele manier kenbaar gemaakt dat u tegen uw gedwongen vertrek was (CGVS, p. 18-19). Ook bij deze verklaringen dient opgemerkt te worden dat uw lakse houding tegenover een feitelijk vertrek naar de oorlog in Syrië niet geloofwaardig is. Nogmaals slaagt u er niet in om uw vervolgingsvrees aannemelijk en geloofwaardig te maken.

Ten slotte is het bevreemdend dat u nog meer dan een maand in de streek bent blijven wonen tot uw vertrek uit Libanon, ondanks de zogenaamde bedreigingen (CGVS, p. 20-21). Uw vrouw beweerde dat jullie in het huis van uw moeder verbleven (Gehoorverslag S.B.R. (...), p. 5). Wat er ook van zij, de groepering kon u ongetwijfeld gemakkelijk vinden bij uw familieleden. Er is met andere woorden sprake van een laattijdig vertrek, toch wanneer u stelt dat uw leven en veiligheid op het spel stonden. Bovendien blijkt dat jullie het onnodig vonden om met een vals paspoort te reizen (CGVS, p. 21). Jullie reis met een eigen paspoort duidt erop dat jullie geen vrees hebben ten opzichte van de Libanese overheid. Nochtans heeft de Hezbollah een grote vertegenwoordiging in de Libanese regering.

Indien jullie een ware vervolgingsvrees jegens de Hezbollah zouden hebben is het niet geloofwaardig dat jullie op een legale manier het land konden verlaten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een originele kaart van uw werk als lijfwacht, een originele volmacht voor het gebruik van uw auto, een medisch attest van uw zoon en een USB-stick. Op de luchthaven van Zaventem werden jullie identiteitskaarten afgenomen. Op zich wordt uw identiteit en die van uw familieleden niet betwist. De originele kaart van uw werk als lijfwacht kan bovenstaande observatie niet wijzigen. Zoals reeds gesteld is het niet geloofwaardig dat u betrokken was bij de milities van de Saraya al Muqawma. Het door u neergelegde document kan uw geloofwaardigheid niet herstellen. Zulke documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een geloofwaardig asielrelaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De volmacht die u gaf aan de Sheikh doet niet ter zake voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het feit dat u de Sheikh kende wordt op zich immers niet betwist. Het medisch attest van uw zoon beschrijft een hersentrauma. In dit medisch document wordt er op geen enkele manier verwezen naar de oorzaak, die velerlei kan zijn. De USB-stick die u neerlegde bevat een aantal foto's van uw zoon, van een landschap, van een muur, van uzelf met de Sheikh en van uzelf met een wapen. Ook deze foto's bewijzen geenszins uw asielrelaas. Er wordt geloof gehecht aan de letsels van uw zoon, echter niet aan de door u beweerde oorzaak. Eveneens wordt niet betwijfeld dat u de Sheikh kent. De foto's van het landschap en de muur kunnen evenmin uw verklaringen staven. De foto van u met een wapen en een gefotoshopte Palestijnse vlag is slechts een portret. Niets meer en niets minder. Derhalve zijn deze documenten niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen ombuigen."

Hier dient slechts aan toegevoegd te worden dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nogmaals bevestigd wordt door het feit dat u zelfs niet weet bij welke groepering uw man aangesloten was (CGVS, p. 3, 4). Aangezien zijn betrokkenheid bij deze groepering net de oorzaak was voor jullie vertrek, mag er verondersteld worden dat jullie hierover gesproken zouden hebben. Een vlucht naar een ander land is immers een ingrijpende beslissing voor uw hele gezin. Uw onwetendheid hieromtrent wordt dan ook niet als geloofwaardig beschouwd.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de heer Minister van Binnenlandse Zaken en ambtenarenzaken", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Met betrekking tot de asielaanvraag voeren verzoekers, in wat kan beschouwd worden als een eerste middel, de schending aan van artikel 48/2-3 juncto artikel 62, artikel 52 en artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht.

Nopens de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de banden van Saraya Al Muqawma met Hezbollah, stellen verzoekers dat de verwerende partij aangeeft dat uit de verklaringen van verzoeker zou blijken dat hij 'helemaal niet' op de hoogte zou zijn van de banden tussen zijn groepering en Hezbollah, dat verzoeker desalniettemin herhaaldelijk antwoordde dat zijn groepering in feite schier hetzelfde is als de Hezbollah, met name een gewapende afdeling met als bestaansreden de strijd tegen

de joden, dat verzoeker daarnaast uitdrukkelijk verklaarde dat Hezbollah tegen de rebellen is, aangezien zij een bondgenoot zijn van Syrië en Iran. Verzoekers argumenteren dat daarnaast ook de scholingsgraad van verzoeker eerder laag is, waardoor vragen over politieke kwesties en (inter)nationale verhoudingen tussen diverse partijen bij politieke embargo's soms wat lastiger te beantwoorden zijn, dat de verwerende partij hiermee geen rekening houdt ondanks het feit dat hij wel talrijke correcte namen geeft, waaruit zijn betrokkenheid duidelijk blijkt. Verzoekers wijzen op rechtsleer die stelt dat *'om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen'*. Verzoekers vervolgen dat het bovendien niet zo is dat leden van dergelijke groeperingen steeds een geraffineerd politiek overzicht krijgen van welke partijen nu welke visie hebben op een bepaald embargo, dat inderdaad, gewapende strijdkrachten (zoals deze waarvan verzoeker deel uitmaakte) vaak eenzijdig worden geïndoctrineerd met behulp van zeer eenvoudige uiteenzettingen die in het beste geval zeer summier gestaafd worden, dat de verwerende partij dit niet in overweging neemt. Het hoeft in deze omstandigheden volgens verzoekers dan ook niet te verwonderen dat de uiteenzetting die verzoeker maar kan geven, eerder beknopt is, dat hij enkel en alleen in beperkte mate toegang kreeg tot bepaalde informatie, doch nooit tot gevoelige informatie, dat hij immers zijn bevelen kreeg van de Sheikh die op zijn beurt bevelen krijgt van Hezbollah, dat niemand verwacht dat hij weet wie bij Hezbollah de bevelen aan de Sheikh geeft en dit immers evident geheime inlichtingen betreffen. Verzoekers stellen dat verzoeker desalniettemin zelf uitdrukkelijk aan de verwerende partij verklaarde dat Hezbollah deze Soennitische groepering zelf heeft gesticht en deze financiert voor eigen doeleinden, dat verzoeker precies daarom verklaarde dat zijn groepering in feite dezelfde is als Hezbollah, daar ze is gecreëerd door Hezbollah zelf. Dat verzoeker wel degelijk lid van de groepering is geweest, blijkt volgens verzoekers, tevens uit zijn originele kaart van zijn werk als lijfwacht bij het kantoor van Sheikh, dewelke aan de verwerende partij werd overhandigd waarna zij stellen dat op deze kaart uitdrukkelijk vermeld staat *'De houder van deze kaart is een bediende bij ons en wordt gevraagd om taken voor ons uit te voeren, wij vragen de betreffende autoriteiten zijn passage te vergemakkelijken'*. Verzoekers stellen dat verzoeker daarnaast aan de verwerende partij een originele volmacht overhandigde waarop staat dat de Sheikh zijn auto mag gebruiken wanneer hij dit wenst, dat al deze overhandigde originele documenten concrete bewijzen zijn dat hij lid is geweest van de groepering.

Omtrent het feit dat Hezbollah hem als soenniet dwong om naar het Syrische conflict te gaan en de verwerende partij stelt dat het onmogelijk zou zijn dat soennitische moslims strijden met Hezbollah in Syrië, menen verzoekers dat, hoe begrijpelijk deze algemene platitude *prima facie* ook moge lijken, deze stelling niettemin onbeargumenteerd en bovendien onterecht is. Verzoekers menen dat stuk 3 het tegendeel bewijst waarna hij volgend stuk tekst neerschrijft: *'De martelaar Saleh al Sabagh zou begraven worden in de Shiïetische begraafplaats in Saida. De correspondent van Assafir in Saida heeft verklaard dat de martelaar van Hezbollah Saleh El Sabagh zou kunnen begraven worden in de begraafplaats van de sjiïetische moslims in Saida in de streek van Bawaba El Fawka, nadat de aanhangers van Sheikh Ahmad El Assir ondersteund werden door leden van Aljamaa Alislamiy, de wegen die tot de soennitische begraafplaatsen in Saide Aljadida hebben geblokkeerd om te verhinderen dat de martelaar daar wordt begraven. Wetende dat de martelaar behoort tot de soennitische gemeenschap'*. Verzoekers menen dat hieruit blijkt dat soennieten wel vechten met Hezbollah tegen andere soennieten. Immers, in het *supra* aangehaalde stuk wordt, volgens verzoekers, ondubbelzinnig vermeld dat een soenniet omkwam tijdens een strijd met Hezbollah tegen andere soennieten. Verzoekers stellen dat deze persoon overigens uit dezelfde stad kwam als verzoeker, met name de stad Saida, dat bijgevolg de stelling van de verwerende partij op dit punt volstrekt onjuist is.

Nopens het gebrek aan protest tegen de Sheikh en de stelling van de verwerende partij dat verzoeker mede ongeloofwaardig is omwille van het feit dat hij nooit eerder bij de Sheikh protesteerde tegen zijn aangekondigd vertrek naar Syrië, geven verzoekers aan dat verzoeker, toen midden januari werd aangekondigd dat er mensen naar Syrië zouden worden uitgezonden, niet had verwacht hierbij betrokken te worden. Zij vervolgen dat van zodra verzoeker wist dat hij mee zou moeten naar Syrië, hij wel gereageerd heeft, dat hij zijn ongenoegen uitte op 1 maart en tegen de Sheikh zei dat hij niet bereid was te gaan aangezien hij familie heeft, dat de Sheikh antwoordde dat het een bevel was van het leiderschap en dat wat zijn familie betreft, zij zullen beschouwd worden als familie van een martelaar en derhalve een goed leven zullen hebben. Verzoekers stellen dat verzoeker zich, na de aanval op hem en zijn zoon en de bedreigingen van de Sheikh, onmiddellijk naar de Sheikh begaf, er zijn verontschuldigungen aanbood en zei te doen wat de Sheikh wou. Zij stellen dat de Sheikh verzoeker beval met de volgende groep mee te gaan naar Syrië, maar dat verzoeker ondertussen al vastbesloten was om uit Libanon te vluchten, dat hij derhalve wel degelijk zijn ongenoegen over het bevel uitte en

dan ook onmiddellijk de intentie had te vluchten, dat hij echter, begrijpelijkerwijze, met zijn familie wenste te vluchten, hetgeen op dat moment wat voeten in de aarde had maar dat dit aspect het asielrelaas absoluut niet ongeloofwaardig maakt.

Betreffende het motief van de verwerende partij dat er sprake is van een laattijdig vertrek aangezien zij zich een maand verschuilen in het huis van verzoekers moeder, stellen zij zich de vraag indien zij zich niet bedreigd hadden gevoeld, waarom zij dan niet langer thuis zouden zijn gebleven, dat het feit immers dat zij in het huis van verzoekers moeder onderdoken door de verwerende partij niet wordt betwist. Verzoekers argumenteren dat een onmiddellijke vlucht omwille van de omstandigheden onmogelijk was, hetgeen het asielrelaas absoluut niet ongeloofwaardig maakt. Nopens het gebruik van hun legale paspoort stelt de verwerende partij dat zij onmogelijk op die manier het land zouden hebben kunnen verlaten indien zij vervolgingsvrees hebben jegens Hezbollah. Verzoekers zien niet in waarom zij niet zouden hebben kunnen vertrekken, dat immers het loutere feit dat Hezbollah een vertegenwoordiging heeft binnen de Libanese regering toch niet automatisch inhoudt dat zij op de luchthaven zouden worden geïntercepteerd, dat het wel degelijk een verhoogd risico inhoudt, waarvan zij zich uiteraard ook bewust waren, dat zij echter geen andere oplossing zagen en het niet steeds mogelijk is om binnen een kort tijdbestek een vals paspoort te bemachtigen, dat aangezien zij dergelijke risico's voor lief namen teneinde het land te ontvluchten, hun ernstige vrees voor vervolging aantoonde.

Samenvattend stellen verzoekers dat uit het geheel van omstandigheden kan besloten worden dat er wel degelijk een gegronde vrees tot vervolging bestaat in hun hoofde en dat de verwerende partij bij essentiële elementen haar beslissing niet afdoende feitelijk motiveert, waardoor een schending is van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat uit wat voorafgaat bovendien blijkt dat artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd geschonden, waarna zij dit artikel citeren. Bovendien merken verzoekers nog op dat in de motivering van de verwerende partij op geen enkel ogenblik gewag wordt gemaakt van enige tegenstrijdigheid of inconsistentie.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voeren verzoekers, in wat kan beschouwd worden als een tweede middel, de schending aan van artikel 48/4 juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, van de *'formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, minstens van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel'*. Verzoekers vragen ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire bescherming gezien het 'reëel risico op ernstige schade' in hun hoofde bij een gedwongen terugkeer.

Verzoekers menen dat de verwerende partij de boven aangehaalde bepalingen aangaande de motiveringsplicht schendt door op geen enkele manier te verduidelijken waarom zij niet in aanmerking komen, dat de motivering *'verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet'* bezwaarlijk kan volstaan, dat het voor hen dan ook niet mogelijk is om een degelijk verweer te voeren, dat de verwerende partij dan ook ernstig de motiveringsplicht schendt door op geen enkele manier te motiveren waarom zij niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming.

Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stellen verzoekers dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst dreigen geconfronteerd te worden met een klimaat van bedreiging, geweld en zelfs de dood, dat bij het beoordelen van de gegronde vrees voor vervolging het volstaat dat de vrees reëel is, zonder dat deze zich ook effectief moet hebben verwezenlijkt, dat zij niettemin toch reeds het slachtoffer zijn geweest van ernstige bedreigingen alsook dat hun zoon zelfs in het ziekenhuis belandde door toedoen van de belagers van Hezbollah, dat zij derhalve een reëel risico op ernstige schade lopen.

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een stuk 3, in de inventaris 'artikels m.b.t. soenniet', bestaande uit een artikel van een website in een vreemde taal alsook een artikel van de website www.orientlejour.com, met als titel 'Liban: des partisans d'Assir bloquent plusieurs routes à Saida' van 22 mei 2013.

3.2. Artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers onder meer een UNRWA family registration card (administratief dossier, stuk 15: documenten, stuk 5) hebben neergelegd en dat aan hun identiteit en afkomst uit de Libanon, alsook aan de bijstand aan hun familie vanwege de UNRWA niet wordt getwijfeld.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de situatie van ernstige onveiligheid die verzoekers ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

3.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers' verklaringen dat verzoeker naar de oorlog in Syrië zou gestuurd worden door de Hezbollah volstrekt ongeloofwaardig zijn, onder andere om volgende redenen: (i) dat verzoeker helemaal niet op de hoogte blijkt te zijn van de banden die de 'soennitische' groepering, waartoe verzoeker beweert te behoren, heeft met Hezbollah alsook dat verzoeker in staat is om namen van kopstukken van Hezbollah te noemen, doch niet in staat is te verklaren op welke manier de groepering waartoe hij behoorde in relatie stond met Hezbollah. De commissaris-generaal stelt dat uit alles blijkt dat verzoeker bijzonder weinig weet over de banden van de groepering 'Saraya Al Muqawwma' met Hezbollah, wat niet aannemelijk is indien hij werkelijk een gewapend lid was van de beweging; (ii) dat verzoeker geen grondige kennis heeft van het partijstandpunt van Hezbollah ten opzichte van de Syrische oorlog en dat verzoeker niet meer in detail kan vertellen hoe de Hezbollah zich gepositioneerd heeft in de regio ten opzichte van Syrië sinds de revolutie uitbrak in maart 2011. De commissaris-generaal meent dat het niet geloofwaardig is dat men binnen een groepering van de Hezbollah, overigens een soennitische groepering, niet gesproken heeft over het sektarische geweld aan de andere kant van de grens en het niet aannemelijk is dat verzoeker werkelijk voor de groepering werkte; (iii) dat het niet aannemelijk is dat Hezbollah verzoeker, als soenniet, gedwongen zou hebben om ter bescherming van de sjiieten naar het sektarische conflict in Syrië te gaan, dat het niet geloofwaardig is dat de soennitische leden van deze groepering bereid zouden zijn de wapens op te nemen tegen andere soennieten in Syrië, dat de Hezbollah naar eigen zeggen geen gebrek heeft aan personen die in Syrië gaan vechten en het ook bij de Hezbollah moet bekend zijn dat een verplichte rekrutering van soennieten in een sektarische conflictsituatie niet alleen onzinnig maar ook gevaarlijk zou zijn.

3.4. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen algemene informatie bevat over de Hezbollah, noch documentatie over de relatie tussen de Hezbollah en de groepering 'Saraya Al Muqawwma', waartoe verzoeker beweert te behoren, alsook geen informatie over de voornoemde groepering op zich. Daarnaast kan ook uit de informatie die wel aanwezig is in het administratief dossier, geen duidelijk standpunt van de Hezbollah ten aanzien van de revolutie in Syrië sinds het uitbreken in maart 2011 noch ten aanzien van haar strijders in Syrië, afgeleid worden.

3.5. Gelet op de argumentatie van verzoeker en gelet op wat uiteengezet werd in punt 3.4., beschikt de Raad dan ook niet over voldoende gegevens teneinde zich desbetreffend een oordeel te kunnen vormen. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 mei 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizenddertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

N. VERMANDER